

Arrest

nr. 324 488 van 1 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 augustus 2024.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 april 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekende

partij dat zij in Griekenland nooit nood gehad heeft aan medische zorgen (NPO, p. 5). Uit bovenstaande kan niet afgeleid worden dat verzoekende partij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een tweeëntwintig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 17 juli 2020 de vluchtelingenstatus toegekend werd (administratief dossier, map 5, document Hellenic Republic). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij kort na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus ook een Griekse verblijfsvergunning ontvangen heeft, maar deze zou zij in Duitsland hebben moeten afgeven en niet teruggekregen hebben (NPO, p. 5). Bovendien blijkt uit de algemene informatie dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn waaruit afgeleid kan worden dat de verblijfsvergunning van verzoekende partij op heden niet langer geldig is (AIDA, "Country Report Greece. Update 2023", juni 2024, p. 243).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij drie jaar lang in Frankrijk verbleven heeft bij haar broer die daar reeds sinds 2009 woont (NPO, p. 4 en 8). Zij heeft tijdens deze periode nooit gewerkt en werd door haar broer ondersteund. Hieruit blijkt dat verzoekende partij in het verleden reeds voor een zeer lange periode beroep heeft kunnen doen op haar broer voor financiële ondersteuning. Daarnaast blijkt ook dat verzoekende partij de financiële middelen had om van Griekenland naar Duitsland te reizen met het vliegtuig alsook verder te reizen van Duitsland naar Frankrijk met de trein en van Frankrijk naar België met een soort taxi (NPO, p.8). Aldus kan niet ingezien worden waarom verzoekende partij geen beroep zou kunnen doen op haar broer om haar financiële ondersteuning te bieden tijdens de periode die zij dient te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument. Uit bovenstaande blijkt dat verzoekende partij over financiële ondersteuning beschikt om het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat

zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Verzoekende partij ontving in juli 2020 de vluchtelingenstatus en verliet Griekenland volgens haar verklaringen ongeveer vier maanden nadat zij haar verblijfsvergunning gekregen had, rond januari 2021 (NPO, p. 7). Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van een eerder kort verblijf conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om een leven uit te bouwen in Griekenland. Zij verklaart veel naar werk gezocht te hebben, maar wanneer hier verder op ingegaan wordt, blijkt dat verzoekende partij slechts eenmalig buiten het opvangcentrum geweest is om werk te vinden. Nadat haar daar verteld werd dat zij geen werk kon vinden omdat zij zogenaamd het recht niet had om het opvangcentrum te verlaten, heeft zij niet verder gezocht naar werk. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij steeds op het eiland gebleven is en niet naar het vasteland van Griekenland gegaan is om daar op zoek te gaan naar werk (NPO, p. 5 en 7). Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift ook nog een getuigenis toe van A.K.K. die samen met haar bij een NGO werkte. Verzoekende partij werkte op vrijwillige basis als tolk. In deze getuigenis verklaart A.K.K. dat het onmogelijk is voor vluchtelingen om bij een organisatie zoals deze waar zij voor werkt een betaalde job te krijgen omdat er zoveel vluchtelingen zijn die werk zoeken. Daarnaast verklaart zij ook dat het zeer moeilijk is voor vluchtelingen om werk te vinden in Griekenland (stuk 3 bij het verzoekschrift). Deze getuigenis doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij eerder beperkte pogingen ondernomen heeft om in Griekenland een job te vinden. Bovendien blijkt dat verzoekende partij tijdens haar periode in Griekenland enkel in het opvangcentrum verbleven heeft. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog verwijst naar de omstandigheden waarin zij verbleven heeft in het kamp in Lesbos, dien erop gewezen te worden dat deze omstandigheden zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Deze situatie is aldus niet representatief voor de beoordeling van de situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland.

Verzoekende partij verklaart in het verzoekschrift plotseling ook nog dat zij in Griekenland niet de nodige medische zorgen gekregen zou hebben voor haar schouder. Zij zou problemen hebben als gevolg van een auto-ongeluk. Hierover verklaart verzoekende partij echter niets tijdens het persoonlijk onderhoud waardoor dit een materiële fout lijkt te zijn.

Ten slotte gaat verzoekende partij in het verzoekschrift nog in op het feit dat zij in het kader van een samenwerking tussen Griekenland en Duitsland overgeplaatst werd naar Duitsland en dat hieruit impliciet blijkt dat de situatie in Griekenland niet leefbaar is. Uit haar verklaringen blijkt echter dat verzoekende partij ervoor gekozen heeft om niet in Duitsland te blijven, maar door te reizen naar Frankrijk omdat haar broer daar reeds verbleef (NPO, p. 8). Ze stelt ook nog nooit geprobeerd te hebben terug te keren naar Duitsland omdat zij daar niet wil blijven (NPO, p. 9). Indien verzoekende partij de levensomstandigheden in Griekenland als onleefbaar ervaarde en de mogelijkheid kreeg om in Duitsland een status te krijgen en daar te verblijven, kan niet ingezien worden waarom verzoekende partij van deze opportuniteit geen gebruik maakte en Duitsland reeds na slechts dertien dagen opnieuw verliet.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te

voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 17 oktober 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1518 legt de eed af en tolkt Dari

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. De kamervoorzitter vraagt vooreerst de situatie te verduidelijken van haar verblijf in Duitsland, zoals of VzP haar vluchtelingenstatuut, bekomen in Griekenland, al dan niet heeft laten omzetten in Duitsland.

VzP stelt dat zij via een relocatie-programma van Griekenland naar Duitsland ging omwille van haar bijzondere kwetsbaarheid, erkend door beide partnerlanden in deze, maar in Duitsland liep het snel mis. Haar Griekse verblijfsdocumenten werden er onmiddellijk afgenomen maar vooraleer deze eventueel door Duitse verblijfsdocumenten konden vervangen worden, had ze het land terug verlaten want ze kreeg er geen hulp en vertrok naar België. Ze beschrijft haar kwetsbare situatie vanaf haar verblijf bij aankomst op Lesbos: een algemeen moeilijke situatie en ze kon enkel als vrijwilliger werk vinden. Bovendien had ze er een ongeval met een gebroken schouder waarvoor ze noch in Griekenland noch in Duitsland verzorgd is. Ook voor haar is haar situatie onduidelijk. Ze beklemtoont dat doordat ze naar Duitsland overgebracht werd op basis van een relocatie, het statuut dat ze in Griekenland had nu toekomt aan Duitsland. Ze vindt dat het tot de samenwerkingsplicht van het CGVS hoort dat deze dit onderzoekt. Voor haar heeft Griekenland de facto aangegeven niet in te kunnen staan voor haar bescherming door de relocatie met Duitsland te regelen. Het is niet aan haar om dit nogmaals te bewijzen gezien beide landen het eens waren. Daarenboven hebben zowel

de Griekse als de Duitse autoriteiten haar kwetsbaar profiel erkend door toe te laten dat ze via een relocatieprogramma aan Duitsland werd overgedragen.

VzP stelt dat Duitsland door haar Griekse verblijfsvergunning af te nemen te kennen heeft gegeven de zaak over te nemen.

VzP herhaalt dat het de taak is van het CGVS dit uit te zoeken. Ze heeft in haar aanvullende nota van 16 oktober 2024 documenten neergelegd aangaande haar ongeval en het probleem van toegankelijkheid van de medische zorgen, en haar probleem om aan werk te geraken. Bovendien behoort ze tot de Hazara-gemeenschap die gevisieerd wordt door de huidige machtshebbers. Veel redenen dus om de bestreden beslissing te vernietigen, haar verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren."

5. In een aanvullende nota van 16 oktober 2024 alsook ter terechtzitting van 17 oktober 2024, voert verzoekende partij aan dat zij een bijzondere kwetsbaarheid vertoont en dat uit de communicatie van de Griekse overheden blijkt dat zij zich niet langer verantwoordelijk achten voor verzoekende partij. Zij stelt dat door het CGVS onderzocht moet worden of het statuut dat haar toegekend werd in Griekenland, nu aan Duitsland toekomt. Zij voegt ook bijkomende medische stukken toe waaruit blijkt dat zij kampt met last aan haar schouder als gevolg van een auto-ongeluk en gebrekkige medische verzorging.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 17 juli 2020 de vluchtelingenstatus verkreeg in Griekenland, maar ook dat zij in het kader van een bilateraal akkoord (the relocation scheme) tussen Griekenland en Duitsland op 17 maart 2021 overgebracht werd naar Duitsland (stuk 4 bij het verzoekschrift). Voor bijkomende informatie verwijzen de Griekse autoriteiten naar de Duitse autoriteiten.

Uit de beschikbare informatie die bijgebracht wordt met betrekking tot de relocatie van Griekenland naar Duitsland, blijkt dat personen die reeds over een beschermingsstatus beschikken en naar Duitsland overgebracht worden, niet opnieuw asiel dienen aan te vragen in Duitsland maar hun status zouden kunnen overdragen (Borderline Europa, "*Relocation from Greece to Germany: Relief for the hotspot system or alibi policy?*", 9 september 2022, p. 57). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat bij aankomst in Duitsland haar Griekse documenten (ID-kaart en paspoort) afgenomen werden en dat zij vervolgens na een quarantaine enkel haar paspoort terugkreeg. Er werd haar gezegd dat zij in Duitsland dezelfde status zou krijgen als in Griekenland. Zij verklaart in Duitsland echter geen status gekregen te hebben (NPO, p. 5-6). Hieruit kan aldus niet met zekerheid afgeleid worden in welke lidstaat verzoekende partij op heden over een beschermingsstatus beschikt. De verklaringen van verzoekende partij en de in het administratief dossier aanwezige documenten zijn niet voldoende om te concluderen dat zij op heden nog over een internationale beschermingsstatus in Griekenland beschikt. Aangezien niet duidelijk is in welke lidstaat verzoekende partij van internationale bescherming geniet kan niet worden aangenomen dat de *conditio sine qua non* voor het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij vervuld is.

Daarnaast blijkt ook uit de beschikbare informatie die bijgebracht wordt, dat er bij de relocatie voorrang wordt gegeven aan personen die bijzondere kwetsbaarheden vertonen (Borderline Europa, "*Relocation from Greece to Germany: Relief for the hotspot system or alibi policy?*", 9 september 2022, p. 59). Verzoekende partij stelt aldus dat het feit dat zij overgeplaatst werd naar Duitsland, aantoonde dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt. Zij voegt aan de aanvullende nota nog bijkomende medische documenten toe waaruit blijkt dat zij in België onderzoeken heeft laten uitvoeren. Er werden röntgenfoto's gemaakt, maar er zijn bijkomende onderzoeken nodig waarvoor een echografie gepland staat.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzocht heeft in welke lidstaat verzoekende partij op heden internationale bescherming geniet en of er in haar hoofde sprake kan zijn van een bijzondere kwetsbaarheid.

6. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 april 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS